

mohli vyvrátiti skutečnost zjištěnou lékaři, v jaké stavu se chlapec nacházel při převzetí osvojitelem ani skutečnost, že po mravní stránce chlapec byl tehdy defektní. I rekursní soud jest proto toho přesvědčení, při čemž poukazuje zejména na podrobnou dodatečnou zprávu městského úřadu sociální péče v B., že jest třeba se vyhýbatí všemu, co by nezletilce rozrušovalo, tedy hlavně i že jest v zájmu děcka nepřipustiti jeho styk s rodným otcem.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel vytýká napadenému usnesení rekursního soudu podle § 46/2 nezákonnost a zmatečnost. Napadené usnesení není nezákonné, neboť názor rekursního soudu se shoduje s ustanovením § 13 odst. (2) zákona z 28. března 1928 čís. 56 sb. z. a n. a § 180 a násl. obč. zák. částečně v doslovu cis. nař. ze dne 12. října 1914 čís. 276 ř. zák. zejména správný jest též výklad jeho o rozsahu otcovské moci osvojitelovy podle § 183 obč. zák., podle níž jest osvojitel oprávněn chrániti osvojence přede vším, co by mohlo ohroziti tělesné nebo duševní jeho blaho, byť i to byl styk s rodným jeho otcem. K tomu se připomíná, že nezletilý byl dodatečně vyšetřen soudním znalcem profesorem Dr. P-em, že znalec podal podrobný nále z o prohlídce a posudek, který vyzněl v ten smysl, že s lékařského stanoviska nelze doporučiti, by rodnému otci byl povolen styk s nezletilým jeho synem, a že znalec považuje každý takový styk proti vůli dítěte za škodlivý jeho zdraví. Příznačná jsou tato slova soudního znalce: »Dítě nepřeje si vrátiti se byť i na krátkou dobu k svému fysickému otci... Jestliže otec lne k dítěti otcovskou láskou, tím spíše upustí od zneklidňování okolí dítěte soudním vynucováním styku s dítětem, ježto takový projev otcovské lásky mohl by vésti jednou k opačným citům na straně synově, pokud by vznikl u dítěte dojem schválnosti a nepřátelské zaujatosti fysického otce proti adoptivnímu otci, u něhož se dítěti jistě dobře vede.« Napadené usnesení netrpí zmatečností. Vytýká-li stěžovatel, že mu nebyla poskytnuta možnost osobního výsledku o výsledcích doplněného řízení, nejde o zmatečnost dle § 41 (2) g) zák. č. 100/31, neboť stěžovatel byl v řízení slyšen několikrát a zásada o nutnosti slyšení účastníky před rozhodnutím nebyla porušena, neboť není nutné, aby účastníci o každém provedeném kroku byli znovu slyšeni. Hledíc pak k posudku soudního znalce nelze toho času t. j. dokud se nezmění stav věci jím zjištěný vyhověti ani původnímu ani obmezenému (konečnému) návrhu stěžovatelovy, když každý osobní styk dítěte s fysickým otcem prohlásil znalec za škodlivý pro zdraví dítěte.

Čís. 13692.

Poznámka žaloby o rozdělení spoluvlastnictví nemůže omeziti spoluvlastníka v disposičním právu co do jeho ideálního spoluvlastnického podílu.

Předpis § 126, druhý odstavec, knih. zák., podle něhož nesmějí býti v rekursu činěny nové údaje, nepozbyl platnosti ustanovením § 40 (3) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 27. června 1934, R II 296/34.)

Knihovní soud zamítl návrh Bohumila K-a, by na ideální desetině nemovitostí, připsané dosud Rosalii K-ové ve vl. čís. 72, bylo vloženo na základě tržové smlouvy vlastnické právo pro navrhovatele. Důvody: Na nemovitostech vložka číslo 72 jest poznamenána žaloba o zrušení spoluvlastnictví k této nemovitosti. Podle výsledku tohoto sporu není jisto, zdali a jaký ideální díl nemovitosti připadne prodávajícímu, a bylo proto žádost zamítnouti. Rekursní soud vyhověl knihovní žádosti Bohumila K-a. Důvody: Poznámka o rozdělení spoluvlastnictví k nemovitostem má v zápětí, že, kdyby ve sporu zvítězila žalobkyně, k jejíž žádosti povolil soud poznámku, nemůže převod knihovního spoluvlastnictví na třetí osobu zabránit exekuci k rozdělení nemovitosti podle pravoplatného rozsudku. Nemůže tedy tato poznámka býti na závadu vkladu převodu vlastnického práva, neboť nedotýká se disposičních práv žalované. Avšak ani další poznámka zatímního opatření usnesením ze dne 27. září 1933 zapsaná nemůže býti na závadu kladnému vyřízení stížnosti, poněvadž stížnost jest vyřídití podle stavu, kdy byl podán původní knihovní návrh.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu Růženy Š-ové.

Důvody:

Stěžovatelce lze přiznati právo k dovolacímu rekursu jen proto, že na ideální desetině nemovitostí vložka čís. 72 podle usnesení krajského soudu civilního v Brně z 27. září 1933 bylo poznamenáno prozatímní opatření zázemí, zatížení nebo zastavení tohoto spoluvlastnictví. Správně však uznal rekursní soud, že toto prozatímní opatření nemůže býti na závadu kladnému vyřízení rekursu a knihovního návrhu, poněvadž rekurs jest vyřídití podle stavu, kdy byl podán původní knihovní návrh, tedy podle stavu v den 4. července 1933. Dovolací rekurs není opodstatněn a stačí odkázat na správné, stavu věci i zákonu odpovídající důvody napadeného usnesení, které nebyly vývody dovolacího rekursu vyvráceny. Správně rekursní soud uznal, že poznámka žaloby o rozdělení spoluvlastnictví nemůže omezit spoluvlastníka (zde dokonce žalobkyni samu, jejíž žaloby Ck IIa 1580/32 se ona poznámka podle dovolacího rekursu týká) v právu disposičním s jeho ideálním spoluvlastnickým podílem. Podle § 126 druhý odstavec knih. zákona, jenž vzhledem k § 1 (2) zákona čís. 100/31 nepozbyl platnosti ustanovením § 40 (3) téhož zákona, nesmějí v rekursu býti činěny nové údaje, totiž nelze přihlížeti k novotám v dovolacím rekursu, jež stěžovatelka nemůže uplatňovati dovolacím rekurem proti usnesení vydanému v knihovní věci.

Čís. 13693.

Odklad exekuce proti zemědělcům (zákon ze dne 24. února 1934, čís. 33 sb. z. a n.).

Nebyla-li exekuce v době do konce března 1934 odložena z úřadu a dlužník dosud neučinil návrh na její odklad, není závady, by nebylo v exekučním řízení pokračováno, a nelze mluvit o bezvýslednosti exekuce podle § 47 druhý odstavec ex. ř.

(Rozh ze dne 27. června 1934, R II 313/34.)